

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyně: **PROTON K s. r. o.**, se sídlem Jitřavská 579/13, Praha 8, zast. Mgr. Zuzanou Segediovou, advokátkou se sídlem J. V. Sládka 1363/2, Teplice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2016, čj. 33883/16/5300-22441-701848, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 6. 2019, čj. 15 Af 90/2016-64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) dodatečným platebním výměrem ze dne 10. 6. 2015 žalobkyni doměřil DPH za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2012 ve výši 166 667 Kč a vyslovil, že žalobkyni vznikla povinnost uhradit penále ve výši 33 333 Kč. Na základě daňové kontroly správce daně zjistil, že žalobkyně v uvedeném zdaňovacím období uplatnila nárok na odpočet DPH ve výši 166 666,60 Kč na základě daňového dokladu č. 001/2012, na kterém bylo uvedeno datum vystavení dokladu, datum uskutečnění zdanitelného plnění i datum splatnosti k jednomu dni - 4. 2. 2012, jako dodavatel byla uvedena společnost RADICAL PRODUCTION s. r. o. a předmětem plnění byl osobní automobil NISSAN GT-R.

[2] Stěžovatelka tvrdila, že vozidlo NISSAN koupila od RADICAL PRODUCTION, která jej dovezla z Německa dne 4. 2. 2012 (příjmové pokladní doklady ze dnů 1. 2., 2. 2., 3. 2. a 4. 2. 2012) a následně jej prodala svědku M.. Ze záznamů o registraci vlastníků vozidel správce daně zjistil, že po dovozu z Německa byla jako vlastník vozidla dne 23. 8. 2011 registrována stěžovatelka, dne 6. 2. 2012 svědek M. a dne 13. 2. 2012 S. K. (původní německý vlastník vozidla, od kterého jej měla zakoupit RASDICALK PRODUCTION). Stěžovatelka tvrdila, že vozidlo nabylo na základě kupní smlouvy až dne 4. 2. 2012 po jednání s A. R. (jednatelem RADICAL PRODUCTION). Vozidlo jí bylo touto společností přivezeno již v srpnu 2011, ale po zápisu do registru silničních vozidel se na něm projevila závada, proto nebylo stěžovatelkou převzato – k převzetí mělo být uskutečněno až po odstranění závady). Při daňové kontrole byly zjištěny okolnosti (vážné rozpory v provedených důkazech), na základě kterých správce daně dovedl, že žalobkyně neprokázala, že jejím dodavatelem byla deklarovaná společnost.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou krajský soud zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[6] Stěžovatelka úvodem namítla, že krajský soud se dostatečně nevypořádal s charakterem zápisu vozidla do registru silničních vozidel, který nemá konstitutivní účinky. Zdůraznila, že z hlediska vlastnictví je rozhodná jen kupní smlouva a je přitom běžné, že do registru silničních vozidel se zapisují až zákazníci a ne obchodníci s automobily.

[7] Krajský soud dále podle stěžovatelky neposoudil skutečnost, že dodavatel RADICAL PRODUCTION, který měl DPH přiznat a uhradit, prodej vozidla neuvedl ve svém daňovém přiznání. Stěžovatelka je přesvědčena, že si při prodeji vozidla počínala obezřetně a v rámci svých možností si ověřila, že její dodavatel je plátcem DPH. Pokud krajský soud dovedl, že je nesporné, že vozidlo stěžovatelka koupila od RADICAL PRODUCTION, ale nebylo prokázáno, kdy se se tak stalo, namítla, že odpočet mohla uplatnit v tříleté zákonné lhůtě. Žalovaný ani krajský soud neuvedli, jakých konkrétních pochybení se stěžovatelka v tomto směru dopustila a jaké skutečnosti měla ještě zkoumat.

[8] Stěžovatelka nesouhlasila se závěrem krajského soudu o nedostatečnosti jejích tvrzení, jakým způsobem nákup vozidla probíhal, jakož i neunesení důkazního břemene. Podle názoru stěžovatelky je dostatečným důkazem její tvrzení jako účastníka řízení, jakož i výpověď jejího jednatele; odkázala rovněž na výpovědi svědků (zejména svědka R. - jednatele RADICAL PRODUCTION) a doložené listinné důkazy. Stěžovatelka v této souvislosti namítla, že krajský soud konstatuje, že mezi provedeným důkazy jsou rozpory, ale neuvádí, v čem tyto rozpory spatřuje. Podle názoru stěžovatelky jsou tyto rozpory nepodstatné a s ohledem na odstup času pochopitelné.

[9] Stěžovatelka v návaznosti na již uvedené namítla nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a napadeného rozsudku. Vytkla, že krajský soud bezdůvodně převzal od žalovaného jím vytvořenou „legendu“, která se dle tvrzení stěžovatelky nemohla stát. Jakým způsobem mělo ve skutečnosti jednání proběhnout žalovaný ani krajský soud neuvádí. Stěžovatelka je přesvědčena, že žalovaný ve vztahu k tvrzeným pochybnostem neunesl své důkazní břemeno. Pokud žalovaný pochybnosti spatřoval v časovém nesouladu mezi zápisem vozidla do registru vozidel a dnem uskutečnění plnění dle daňového dokladu, nijak své pochybnosti nevysvětlil. Není ani zřejmé, zda nebyla prokázána jen doba plnění, anebo osoba dodavatele, popř. obojí.

[10] Krajský soud podle názoru stěžovatelky i další okolnosti hodnotí zmatečně. Stěžovatelka zejména nikdy netvrdila, že by vozidlo koupila od společnosti RADICAL PRODUCTION. Krajský soud dále zmatečně hodnotí doklady o prodeji, pokud uvádí, že kupní cena byla stěžovatelce hrazena svědkem M. již v době od 1. do 3. 2. 2012, avšak podle svědka M. až od 5. do 7. 2. 2012. Podle stěžovatelky se jednalo o hrazení kupní ceny dodavateli – RADICAL PRODUCTION. Důvody, pro které byl v srpnu 2011 proveden pouze přepis, a důvody, proč se tak stalo, stěžovatelka opakovaně vysvětlila.

[11] Stěžovatelka rovněž namítla, že žalovaný ani soud neuvedli, co mělo být důvodem simulovaného právního úkonu a jaký skutečný stav měl být tímto úkonem zastřen.

[12] Stěžovatelka navrhla, aby NSS napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu, které považuje za přezkoumatelné. Podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám stěžovatelky a navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Podstatou sporu je posouzení otázky, zda se nákup vozidla Nissan stěžovatelkou uskutečnil jí deklarovaným způsobem.

[16] Stěžovatelka v první řadě namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, resp. též nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. K otázce nepřezkoumatelnosti se opakovaně vyjadřuje judikatura jak Ústavního soudu, tak i NSS (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2012, čj. 9 As 89/2011-32, a tam citovaná rozhodnutí). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Podle rozsudku NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost „považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku

jednoznačné“. Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů např. tehdy, pokud se krajský soud nevypořádal vůbec či alespoň dostatečně s uplatněnými návrhovými body, neprovedl navržené důkazy a ani řádně nevyložil, proč tak neučinil (tzv. opomenutý důkaz), z rozhodnutí nebyly seznatelné jeho nosné důvody anebo tyto důvody neměly oporu v provedeném skutkovém zjištění. Povinností krajského soudu je stranám sporu ozřejmit, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a k jakým závěrům na ně navazujícím dospěl. Tyto úvahy pak musí mít odraz v odůvodnění rozhodnutí, neboť jen prostřednictvím odůvodnění rozhodnutí lze dovodit, z jakého skutkového stavu soud vycházel, jak jej v daných souvislostech uvažil, jaké právní předpisy aplikoval a k jakému konečnému rozhodnutí tímto způsobem dospěl. V projednávané věci těmto požadavkům krajský soud dostal, přičemž ani rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelností netrpí, jak je dále k jednotlivým kasačním námitkám rozvedeno. NSS se naopak se závěry krajského soudu i žalovaného, které považuje za správné po skutkové i právní stránce, ztotožňuje a v podrobnostech na jejich rozhodnutí odkazuje.

[17] Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.

[18] NSS dříve, než přikročí k posouzení jednotlivých kasačních námitek, považuje za vhodné k otázce nesení břemene tvrzení a důkazního břemene v této věci uvést, že podle rozsudku NSS ze dne 31. 5. 2011, čj. 8 Afs 5/2011-130, platí: *„Jakkoli z § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty vyplývá, že prokazování nároků na odpočet daně je prvotně záležitostí dokladovou, je současně třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je deklarováno.“* V daňovém řízení se uplatňuje zásada, podle které má daňový subjekt povinnost jednak přiznat daň (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Daňový subjekt má povinnost v pochybnostech prokázat pravdivost údajů deklarovaných na daňovém dokladu (viz např. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2008, čj. 9 Afs 93/2007-8, a ze dne 30. 8. 2005, čj. 5 Afs 188/2004-63, nebo nález pléna Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95). Daňový doklad je pouze důkazem, který potvrzuje hmotněprávní aspekty provedení zdanitelného plnění. Faktické uskutečnění zdanitelného plnění nemusí být vždy prokázáno formálně správným daňovým dokladem (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07). Daňový doklad totiž nemusí vždy prokazovat, že se zdanitelné plnění, které je jeho předmětem, opravdu uskutečnilo. Daňový doklad, který jen simuluje uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a opravňuje správce daně požadovat, aby daňový subjekt prokázal existenci zdanitelného plnění. (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2006, čj. 2 Afs 7/2006-107).

[19] Námitku stěžovatelky, která se týkala posouzení povahy zápisu vozidla do registru silničních vozidel, vyhodnotil NSS jako nedůvodnou. Touto otázkou se krajský soud podrobně zabýval v bodu 50 svého rozsudku, kde potvrdil názor stěžovatelky, že zápis vozidla do tohoto registru má toliko evidenční charakter. Krajský soud však dle názoru NSS správně nepřehlédl skutečnost, že stěžovatelka se již v den provedení zápisu v registru vozidel, tj. dne 23. 8. 2011, zjevně chovala jako vlastníka vozidla. Za vlastníka vozidla se

totiž v žádosti o zápis nejen sama označila, ale také následně u RADICAL PRODUCTION uplatnila právo z odpovědnosti za vady na vozidle. Krajský soud přílehlavě zdůraznil, že stěžovatelka přes výzvu správce daně ze dne 17. 1. 2014 nedoložila, co ji opravňovalo k tomu, aby byla již v srpnu 2011 zapsána do registru silničních vozidel jako vlastník dotčeného vozidla (srov. též bod 44 napadeného rozsudku). Stěžovatelka tak neprokázala své tvrzení, že kupní smlouva, jejímž předmětem bylo vozidlo Nissan, byla ústně uzavřena až v únoru 2012. Ve shodě s krajským soudem též NSS konstatuje, že pokud se stěžovatelka stala vlastníkem vozidla již v srpnu 2011 (tomu by nasvědčovala výše uvedená žádost stěžovatelky, zápis do registru silničních vozidel a reklamace vad), nemohla se (aniž by vozidlo v mezidobí prodala, a to nikdo netvrdí) stát jeho vlastníkem v únoru 2012. Krajský soud přitom výstižně v bodu 59 svého rozsudku uvedl, že finanční orgány ani krajský soud nechápaly zápis v registru silničních vozidel jako důkaz o vlastnictví vozidla, ale jen jako jeden ze zdrojů významných pochybností.

[20] Stěžovatelka se rovněž mylí v tom, že krajský soud dle jejího názoru dovodil, že je nesporné, že vozidlo stěžovatelka koupila od RADICAL PRODUCTION. Krajský soud totiž již v úvodu bodu 50 napadeného rozsudku dospěl k pravému opaku, neboť konstatoval *„po provedeném dokazování v daňovém řízení tak přetrvaly pochybnosti o tom, zda žalobkyně skutečně koupila předmětné vozidlo právě od společnosti RADICAL PRODUCTION s. r. o. a kdy se tak stalo“*.

[21] Nedůvodná je též námitka, že krajský soud dále nijak nezohlednil skutečnost, že dodavatel RADICAL PRODUCTION, který měl DPH přiznat a uhradit. Krajský soud se k této otázce vyjádřil v bodu 58 napadeného rozsudku a dovodil, že tato otázka není pro rozhodnutí v této věci podstatná, protože nemá vliv na to, že stěžovatelka neprokázala jí tvrzený nárok na odpočet DPH. Tento závěr krajského soudu je správný. Stěžovatelka pomíjí skutečnost, že v první řadě neprokázala, že posuzovaný obchodní případ (plnění) proběhl tak, jak deklarovala. Teprve v případě prokázání jí tvrzených a daňovými doklady deklarovaných skutečností by mohlo přicházet v úvahu posouzení těchto stěžovatelkou namítaných skutečností, jakož i její obezřetnosti při jednání s RADICAL PRODUCTION. Jinými slovy řečeno, za situace, v níž stěžovatelka nevyvrátila důvodné pochybnosti finančních orgánů o deklarovaném plnění a neprokázala již samotný skutkový základ svého nároku na odpočet DPH, bylo by posouzení daných okolností nadbytečné. Z téhož důvodu je irelevantní též otázka případného možného pozdějšího uplatnění nároku na odpočet DPH. Tyto závěry platí obdobně pro rozhodnutí finančních orgánů.

[22] NSS nemohl přisvědčit ani dalším námitkám stěžovatelky, podle nichž měla prokázat, že daný obchodní případ proběhl tak, jakož i tvrdila. Finanční orgány i krajský soud velmi podrobně hodnotily tvrzení stěžovatelky, jakož jednotlivé důkazy (výpovědi i listiny), a to jednotlivě i v jejich souhrnu.

[23] Krajský soud kromě již uvedených zjištění a úvah (viz výše např. k bodům 44 a 50 napadeného rozsudku) zejména podrobně vyhodnotil skutečnosti, které jen potvrdily vzniklé pochybnosti. Tyto se např. vztahovaly k evidenční a technické prohlídce vozidla, které předcházely zápisu stěžovatelky jako vlastníka vozidla do registru silničních vozidel. Krajský soud správně připomenul, že pokud jednatel stěžovatelky a svědkové M. H., A. R.

a B. S. hovořily o evidenční či technické prohlídce vozidla, která se vztahovala k jeho koupi stěžovatelkou, vždy se muselo jednat výhradně o události ze srpna 2011. Tyto prohlídky totiž byly podmínkou zápisu stěžovatelky do registru silničních vozidel. Krajský soud v bodech 45 a násl. velmi podrobně rozvedl svá skutková zjištění, hodnocení důkazů (provedených listin a výpovědí svědků), přičemž výstižně poukázal na vzniklé rozpory. V tomto rozsudku nehodlá NSS zjištění, úvahy a závěry krajského soudu, s nimiž se plně ztotožňuje, znovu opakovat. Pro rozhodnutí ve věci by to bylo zcela nadbytečné, a to tím spíše, že většina kasačních námitek je ve vztahu k argumentaci krajského soudu poměrně obecná, krajský soud zcela konkrétně rozvedl, v čem tyto rozpory spatřuje, v jakých okolnostech spatřuje pochybnosti o tvrzeních stěžovatelky a své závěry přesvědčivě zdůvodnil. Námitky, které v tomto směru stěžovatelka přednáší, tedy rovněž nejsou důvodné.

[24] Přisvědčit pak nelze ani konkrétnějším z námitek, podle nichž krajský soud zmatečně vyhodnotil doklady o prodeji, pokud uvádí, že kupní cena byla stěžovatelce hrazena svědkem M. již v době od 1. do 3. 2. 2012 a podle pana M. až od 5. do 7. 2. 2012 (podle stěžovatelky se jednalo o hrazení kupní ceny dodavateli – RADICAL PRODUCTION). Stěžovatelka také namítala, že nikdy netvrdila, že by vozidlo koupil od společnosti RADICAL PRODUCTION svědek M..

[25] Jak uvedl již žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, v bodu 19 napadeného rozsudku krajský soud popsal listiny, které mají potvrzovat přijetí plateb stěžovatelkou od svědka M. ve dnech 1. až 3. 2. 2012, tři doklady označené CP12003-5 na částky 2 x 300 000 Kč a jednou 350 000 Kč. Tyto listiny předložila stěžovatelka, avšak svědek M. vypověděl, že peníze předával až ve dnech 5. až 7. 2. 2012. To v dané věci představuje další rozpor.

[26] Krajský soud také nikde netvrdí, že by svědek M. vozidlo koupil od RADICAL PRODUCTION. V bodu 63 napadeného rozsudku krajský soud uvádí, že „*první registrace vozidla v České republice přímo na žalobkyni neprokazuje zakoupení vozidla od RADICAL PRODUCTION s. r. o. – spíše naopak, prodej vozidla M. M. neprokazuje jeho zakoupení od RADICAL PRODUCTION s. r. o.*“. Z kontextu tohoto bodu je zjevné, že krajský soud měl na mysli tvrzené zakoupení vozidla stěžovatelkou od RADICAL PRODUCTION a ne jeho zakoupení od této společnosti svědkem M.. Jak správně poznamenal žalovaný, krajský soud v tomto bodu popisuje údajný obchodní řetězec RADICAL PRODUCTION – stěžovatelka – svědek M.. V této souvislosti považuje NSS také za vhodné ve shodě se žalovaným a krajským soudem zdůraznit, že pochybností je ve věci celá řada a je až podivuhodné, že vozidlo na konci všech údajných prodejů skončilo u svého původního německého vlastníka S. K., který měl na celé transakci vydělat cca 10 000 EUR (tj. rozdíl mezi kupní cenou a kupní cenou, kterou zaplatil o 11 měsíců později svědku Macháčkovi).

[27] Stěžovatelce nelze přisvědčit, že není ani zřejmé, zda nebyla prokázána jen doba plnění, anebo osoba dodavatele, popř. obojí. Krajský soud např. v bodu 52 napadeného rozsudku v návaznosti na provedené dokazování výstižně uzavřel, že stěžovatelce se nepodařilo prokázat ani základní obsah tvrzené kupní smlouvy, zejména pokud se jedná o datum a místo předání vozidla, ani to, kdo konkrétně při údajném uzavření této kupní smlouvy za jednotlivé smluvní strany jednal. Svědek A. R. totiž uvedl, že jednatele stěžovatelky Jiřího Kučeru osobně nezná a nikdy se s ním nesetkal, zatímco stěžovatelka a

její jednatel trvali na tom, že o uzavření kupní smlouvy spolu jednali právě Jiří Kučera a A. R.. Pochybnosti vyvstaly také ohledně listiny, na kterou stěžovatelka údajně potvrdila převzetí vozidla, neboť svědek A. R. existenci jakéhokoli dokladu o předání vozidla vyloučil. Stěžovatelka tedy neprokázala ani uzavření jí deklarované kupní smlouvy, jak dovodily již finanční orgány.

[28] Odmítnout musí NSS také námitku stěžovatelky, že žalovaný ani krajský soud neuvedli, co mělo být důvodem simulovaného právního úkonu a jaký skutečný stav měl být tímto úkonem zastřen.

[29] Jak opět konstatoval již krajský soud, tato námitka svědčí o skutečnosti, že stěžovatelka nepochopila rozvržení důkazního břemene v daňovém řízení ani žalovaným citovanou judikaturu. NSS tedy nezbyvá, než opětovně ve shodě s krajským soudem (viz bod 64 napadeného rozsudku) zopakovat, že *„pokud daňový subjekt prokazuje nárok na nadměrný odpočet DPH formálně bezvadným daňovým dokladem, ale o faktickém stavu jsou pochybnosti, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu prokázání existence zdanitelného plnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006-107, dostupný na www.nssoud.cz). To znamená, že v případě řádným postupem zpochybněného daňového dokladu nelze uplatnit zásadu formální pravdy, a jak se mylně domnívá žalobkyně, vycházet z toho, že prokazuje deklarované skutečnosti. Přesně tato situace nastala i v projednávané věci, kdy správce daně jednoznačně formuloval a prokázal své pochybnosti, jak bylo vysvětleno výše, a žalobkyně proto byla povinna prokázat existenci zdanitelného plnění jinými důkazními prostředky, což se jí nepodařilo.“*

[30] Z výše uvedeného je rovněž zřejmé, že žalovaný ani krajský soud v projednávané věci nejsou povinni prokazovat, jaký právní úkon měl být stěžovatelkou zastřen (simulován). Jak uvedl krajský soud např. v bodu 55 napadeného rozsudku – stěžovatelka neunesla své důkazní břemeno a neprokázala skutečný stav věci, resp. obsah kupní smlouvy.

[31] Naopak důkazní břemeno v projednávané věci unesly finanční orgány, které, jak správně uvedl krajský soud v bodu 51 napadeného rozsudku, prokázaly ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu existenci důvodných pochybností o správnosti, věrohodnosti a průkaznosti evidence vedené stěžovatelkou. Prokázáním těchto pochybností přešlo důkazní břemeno na stěžovatelku, která tak byla povinna prokázat svá tvrzení uvedená v daňovém přiznání, resp. v dalších podáních, tj. že byly splněny podmínky pro vznik nároku na odpočet DPH ve smyslu § 72 a § 73 zákona o DPH. Bylo povinností stěžovatelky prokázat, že v souvislosti s nákupem vozidla skutečně přijala zdanitelné plnění od společnosti RADICAL PRODUCTION tak, jak je uvedeno na příslušném daňovém dokladu, a že se tato obchodní transakce uskutečnila v 1. čtvrtletí roku 2012. To ovšem žalobkyně neprokázala a své důkazní břemeno neunesla, jak je výše rozvedeno, a správce daně byl proto oprávněn rozhodnout v její neprospěch.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Ze shora uvedených důvodů dospěl zdejší soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka úspěch neměla a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže mu NSS náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2021

Ondřej Mrákota
předseda senátu